

El meus pares m'explicaven que jo, de petita, era una nena somiadora i amb una gran fantasia. Us asseguro, però, que entre les meves fabulacions mai no m'havia imaginat que un dia vindria a la Plaça de la Vila, però enlloc de ser a baix entre la gent, seria aquí dalt: ni vinc d'Orient ni jugo a bàsquet.

Però la vida ens regala sovint sorpreses inesperades i aquí em teniu, a punt de fer el pregó de les Festes de Maig i us puc dir, i no és una frase feta, que per mi és un autèntic honor.

Em sento molt afortunada de tenir aquest privilegi, i encara més si tenim en compte que, com alguns de vosaltres ja sabeu que jo no sóc filla de Badalona en el sentit estricte de la paraula, no vaig néixer aquí i la meva família no és BTV ni tenim cognoms badalonins a l'arbre genealògic. I tanmateix, som badalonins en el més ampli sentit de la paraula i jo exerceixo de badalonina sempre que en tinc ocasió. Perquè de la mateixa manera que els éssers humans tenim dues famílies – la que ens ve donada i la que triem, es a dir, els amics-, jo tinc dues ciutats: Figueres, on vaig néixer i tinc les arrels i Badalona, que és la ciutat que he triat i la ciutat que m'ha triat a mi.

Badalona és una ciutat molt especial, singular, amb característiques úniques. Es una ciutat contradictòria, de grans contrastos. Té un passat esplèndid i una història plena de sofriments. Ha estat admirada però també ha estat reiteradament maltractada. I sempre, sempre ha estat vista com una ciutat-refugi, un bon lloc on arrecerar-se quan les coses van maldades. Per això sovint ha crescut desafortadament, sense ordre i a batzegades.

I jo, avui, voldria subratllar que Badalona, al llarg de la història, sempre ha mantingut la mateixa actitud: hospitalària i acollidora amb els més febles, però tossudament defensora de la seva pròpia identitat. Es una combinació perfecta.

La Badalona actual és una ciutat difícil, amb molts dèficits que tinc presents, però és una gran ciutat. Ha aconseguit plenament aquests dos objectius que dèiem: malgrat les allaus de nouvinguts en diverses fornades i malgrat la poderosa influència de la capital a tocar, Badalona manté una personalitat forta, clarament diferenciada, molt potent, i ho fa sense conflictes d'importància entre oriunds i nouvinguts, preservant la convivència per damunt de tot però sense renunciar a la seva identitat, com ha de ser.

Es per això que als que no som badalonins de soca-arrel ens és molt fàcil sentir-nos badalonins de cor. I vull recordar ara l'actriu Margarida Xirgu, el poeta Màrius Sempere, el músic Pich Santasusana, el pedagog Artur Martorell, el pintor Gerard Sala i, especialment, el mestre Pompeu Fabra, a qui com ja sabeu devem en bona mesura la supervivència de la llengua que parlem, és a dir, la nostra ànima.

Tots aquests noms que he citat són fills il·lustres de Badalona, però cap d'ells no va néixer a ala ciutat. I, en canvi, tots el van sentir badalonins. Badalona potser no sedueix a primer cop d'ull, però va destil·lant un esperit – deu ser el famós Sprit of Badalona- que va penetrant i xopant els cors. Ho va explicar millor que ningú Maria Aurelia Capmany a la seva novel·la Betúlia, on després de deixar escrit que *“Betúlia no era bonica”*, reflexiona: *“Però per què estimo Betúlia i els seus carrers polsosos, i el campanar de Santa Úrsula i la fumarola de les fàbriques llençades gairebé sempre pel vent cap a ponent? Potser per la presència del mar. I no sols això, sinó per la gent que hi vaig conèixer.*

Han canviat moltes coses des de 1956, segur que l'escriptura trobaria Betúlia més bonica si pogués veure-la ara. Però permeteu-me que us llegeixi només un altre paràgraf de la seva novel·la: *“Tot això és la decent Betúlia, l'única que volen admetre*

els betulians, però més enllà de la riera d'en Jornet, a l'extrem sud-est, terra conquerida al mar, hi ha tot el món que la digna ciutat ignora. La gent del barri de les Flors parla una altra llengua, no es passeja per la Rambla, té cinemes propis, balls propis, sates de joc, on aparentment es fa el mateix que en altres llocs semblants de la ciutat digna, però on s'amaga sense dubte la perversió que la misèria subratlla amb cinisme”.

Ja ho veieu: han canviat les coses des de l'any 56, però tampoc tant, no? Es important que anem millorant la fisonomia de la ciutat però també hem de fer evolucionar la mentalitat i convèncer-nos que Badalona som tots, també els acabats d'arribar, amb els ulls plens de por i les maletes carregades d'esperança.

Tornem a l'any 2009. Avui els badalonins o betulians, de naixement o de cor, estimem la ciutat, però de vegades tinc la sensació que només a mitges, amb un amor adolorit i de vegades com si demanéssim disculpes. Con si en realitat no hi hagués motius objectius per sentir-se orgullós de ser badaloní. Si voleu saber el meu parer, Badalona ha tingut històricament massa pudor d'apropriar-se els èxits que tenen els seus ciutadans, només la Penya ens permet de tant en tant alguna expansió en aquest sentit.

Jo us demano que, sense oblidar-nos de la Badalona que voldríem, sense perdre la capacitat de crítica, sapiguem sentir-nos orgullosos de la Badalona que tenim i ens llancem a estimar-la com s'estima el què és nostre, amb un amor exigent però incondicional.

Badalona necessita, com Charlie Brown, tots els amics que pugui aconseguir. Tenim una ciutat gran, complexa, amb moltes i variades necessitats. Però tenim molta gent que treballa, molta gent amb talent, molta gent amb iniciativa. Badalona ha de ser capaç d'empènyer aquesta força i de fer-la seva. Només així aconseguirem passar de ser una ciutat gran a una gran ciutat.

Una gran ciutat amb unes Festes de Maig plètòriques, a punt d'esclatar, aquesta any més que mai. Perquè en aquest any de crisi les festes ens fan més falta que mai. Ens fa falta diversió, alegria, activitat, soroll ... i

Les Festes de Maig ens ofereixen la possibilitat de fer-ho sense haver de gastar diners. Aprofitem-ho!! No podem ser tan ingenus de pensar que demà passat podem cremar a la platja de Badalona una crisi nascuda als Estats Units i que afecta tot el planeta....però sí que hi podem cremar el nostre pessimisme, el nostre desànim, la nostra falta de confiança, la nostra apatia.

Abans d'acabar deixeu-me que agraeixi a l'ajuntament, a tot el consistori encapçalat per l'Alcalde, Jordi Serra, per haver-me convidat a fer el pregó de les Festes de Maig. I també vull agrair-ho especialment al regidor de cultura, Jaume Vives, a qui envio una abraçada des d'aquí. Tampoc no vull deixar passar l'ocasió de mostrar el meu reconeixement a tots els badalonins que, des d'alguna entitat o associació de la ciutat, treballen amb entusiasme i desinteressadament, abocant temps i esforços, perquè tots plegats tinguem unes Festes de Maig cada any més lluïdes.

Sóc molt feliç d'haver pogut compartir aquest moment tan emocionant amb el meu marit -un altre badaloní de cor, nascut a Jaén- i els meus fills, amb els meus germans i nebots, amb les amigues més antigues (que no velles!) i altres amics més recents però igualment estimats.

Des del mes de setembre estic buscant la manera d'agraïr a tota la gent de Badalona les postres d'afecte que he rebut per haver guanyat el premi Prudenci Bertrana. I aquest és el dia, el lloc i el moment perfecte, així que a MOLTES GRÀCIES A TOTS!

Vica Badalona! Visca les Festes de Maig!